

Sygn. akt II AKzw 1096/21

POSTANOWIENIE

Dnia 14 października 2021 r.

Sąd Apelacyjny w Krakowie w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Robert Pelewicz

Protokolant: st. sekr. sąd. Szymon Olesiński

po rozpoznaniu zażalenia wniesionego przez skazanego K. G. na postanowienie Sądu Okręgowego w Tarnowie z dnia 17 września 2021 r., sygn. akt III Kow 1409/21, w przedmiocie udzielenia przerwy w odbywaniu kary pozbawienia wolności,

na podstawie art. 437 § 1 k.p.k. i art. 624 § 1 k.p.k. w zw. z art. 636 § 1 k.p.k. w zw. z art. 1 § 2 k.k.w.

postanawia

- 1) utrzymać w mocy zaskarżone postanowienie;
- 2) zwolnić skazanego od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 17 września 2021 r., sygn. akt III Kow 1409/21 – uwzględniając wniosek i argumentację Dyrektora Zakładu Karnego w N. (k. 2) - Sąd Okręgowy w Tarnowie udzielił skazanemu K. G. (synowi R.) przerwy w odbywaniu kary 8 lat i 5 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w Chorzowie z dnia 19 marca 2019 r., sygn. akt II K 153/19 na okres 2 miesięcy, począwszy od dnia 15 listopada 2021 r. do dnia 15 stycznia 2021 r.

Na to postanowienie zażalenie wniósł skazany K. G. zarzucając dokonanie dowolnej, nieopartej na całym materiale dowodowym, sprzecznej z zasadami prawidłowego rozumowania, wskazaniami wiedzy i doświadczeniem życiowym oceny dowodów, co w konsekwencji doprowadziło do dokonania błędnej oceny ustaleń faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia (art. 118 § 1 i 2 k.p.k. w zw. z art. 1 § 2 k.k.w.), i w efekcie przyjęcie „zbyt krótkiego okresu przerwy w odbywaniu kary, jak i czas jej rozpoczęcia od dnia 15 listopada 2021 r.” (k. 18), zwłaszcza, że „data 29.11.2021. jest dniem przyjęcia do kliniki, a nie data operacji, która może być w późniejszym terminie” (k. 18v).

W konkluzji zażalenia skazany wniósł o zmianę zaskarżonego postanowienia poprzez udzielenie mu przerwy w wykonywaniu kar pozbawienia wolności na okres 6 miesięcy.

Sąd Apelacyjny w Krakowie zważył, co następuje:

Zażalenie nie zasługuje na uwzględnienie.

Wbrew zarzutom przedstawionym w zażaleniu – mając na względzie treść art. 118 § 1 i 2 k.p.k. w zw. z art. 1 § 2 k.k.w. - Sąd Okręgowy w Tarnowie nie naruszył ani przepisów postępowania mających wpływ na wydane rozstrzygnięcie, ani nie dokonał błędnej oceny ustaleń faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, ani też nie naruszył prawa materialnego, to jest art. 153 § 2 k.k.w. w zw. z art. 151 § 3 – 5 k.k.w., poprzez jego błędną wykładnię i uznanie, iż wskazane we wniosku Dyrektora Zakładu Karnego w N. okoliczności natury zdrowotnej uzasadniają udzielenie skazanemu K. G. przerwy w wykonaniu kary pozbawienia wolności na okres 2 miesięcy, począwszy od dnia 15 listopada 2021 r. do dnia 15 stycznia 2021 r.

Przede wszystkim skarżący zdaje się zapominać, że monitorowanie i ocena stanu zdrowia osadzonych należy do personelu medycznego jednostek penitencjarnych, zaś skazanemu nie przysługuje możliwość dowolnego wyboru lekarza prowadzącego (art. 115 § 1, § 1a i § 4 k.k.w.). Przy czym w ramach opieki medycznej nad osadzonymi personel ten, stosownie do konieczności, współpracuje z publicznymi jednostkami ochrony zdrowia (art. 115 § 1, la i 4 k.k.w.), w tym również przez zapewnienie badań i konsultacji specjalistycznych (zob. postanowienie SA w Krakowie z 30.07.2020., II AKzw 565/20LEX nr 3193913). To właśnie efektem tegoż monitorowania i oceny stanu zdrowia skazanego K. G. był wniosek Dyrektora Zakładu Karnego w N. wskazujący, że okoliczności natury zdrowotnej uzasadniają udzielenie skazanemu K. G. przerwy w wykonaniu kary pozbawienia wolności oraz konsultacje medyczne, które doprowadziły do ustalenia, jak słusznie wskazuje skarżący, terminu przyjęcia do (...) Szpitala (...) II w K. na dzień 29 listopada 2021 r., celem wykonania zabiegu operacyjnego (k. 20).

W kontekście kwestionowania przez skarżącego okoliczności podnoszonych w części motywacyjnej zaskarżonego postanowienia istotne jest także wskazanie, że podstawą udzielenia przerwy w karze ze względów zdrowotnych jest ustalenie, że dalszy pobyt osoby skazanej w zakładzie karnym może zagrażać jej życiu lub spowodować dla jej zdrowia poważne niebezpieczeństwo. Takie zagrożenie może nieść ze sobą sama izolacja i związane z nią rygory bądź brak właściwego leczenia, gdy równocześnie można prowadzić takie leczenie w warunkach wolnościowych (postanowienie SA w Krakowie z 9.04.2018. II AKzw 207/18, LEX nr 2610650). Tymczasem jak wskazano w pisemnym skierowaniu K. G. do zabiegu kardiochirurgicznego, „termin przyjęcia do Kliniki: 29.11.2012.”, co oznacza, jak słusznie przyjął Sąd Okręgowy w Tarnowie, że do czasu przyjęcia na zabieg kardiochirurgiczny specjaliści z zakresu kardiologii i kardiochirurgii (...) nie widzą/nie ma zagrożenia życia skazanego K. G.. Oznacza to także, że potrzeba zabiegu kardiochirurgicznego ze względu na stwierdzoną u skazanego K. G. ciężką niedomykalność zastawki aortalnej, nie jest schorzeniem, które wymagałoby natychmiastowego zwolnienia z zakładu karnego. Skoro zaś zabieg ten ma zostać wykonany dopiero po 29 listopada 2021 r., to nie ma potrzeby na tej podstawie udzielić mu wcześniejszej przerwy w karze (por. postanowienie SA w Katowicach z 10.04.2018., II AKz 434/18, Legalis 1832110).

Skazany powinien też wiedzieć w powyższym kontekście, iż po myśli art. 141a § 1 k.k.w., dyrektor zakładu karnego może udzielić skazanemu zezwolenia na opuszczenie zakładu karnego pod konwojem funkcjonariusza Służby Więziennej, osoby godnej zaufania lub samodzielnie, na czas nieprzekraczający 5 dni, w wypadkach szczególnie ważnych dla skazanego, a więc także w sytuacji nagłego załamania zdrowia skazanego. Opinię o stanie zdrowia osoby pozbawionej wolności sporządza lekarz podmiotu leczniczego. Jeśli nie ma podstaw do kwestionowania rzetelności tego zaświadczenia (a nie czyni tego skazany K. G. w pisemnym zażaleniu) albo potrzeby dokładniejszego zbadania stanu zdrowia skazanego poprzez opinię biegłego odpowiedniej specjalności (a nie wnioskuje tego skazany K. G. w pisemnym zażaleniu), to zaświadczenie takie jest wystarczające, by ocenić stan zdrowia skazanego. Sąd Apelacyjny już wskazywał, że nie jest powinnością sądu wykazywać specjalnymi badaniami bezpodstawność każdej wątpliwości co do stanu zdrowia skazanych na pozbawienie wolności, jaka zostanie zgłoszona. Opinia taka będzie potrzebna, gdy sąd poweźmie wątpliwość wymagającą rozstrzygnięcia w oparciu o wiedzę specjalną (postanowienie SA w Krakowie z 24.07.2017., II AKzw 630/17, Legalis 1807185).

Ponadto, wskazując na zaniedbane relacje z konkubinią i dziećmi, skarżący zdaje się zapominać, że ważnych względów rodzinnych lub osobistych nie należy mylić z normalnymi skutkami odbywania kary pozbawienia wolności, do jakich należy m.in. separacja od rodziny i najbliższych. W tej sytuacji, związanie się z konkubinią J. C. jest konsekwencją decyzji skazanego i nie uzasadnia udzielenia mu przerwy w karze celem umożliwienia stworzenia więzi rodzinnych. Skazany i jego konkubina wiedzieli przecież, że ma do odbycia wieloletnią karę pozbawienia wolności, więc powinni byli liczyć się z tym, iż będą musieli przez dłuższy czas żyć w rozłączeniu, co uniemożliwi im tworzenie więzi w taki sposób, jak ma to miejsce w innych rodzinach. Podkreślenia wymaga także fakt, że z uwagi na czasowy charakter przerwy w karze - o czym skarżący zdaje się zapominać - jej udzielenie trwale nie rozwiąże kwestii świadczenia przez skazanego osobistej pomocy konkubinie, gdyż po upływie okresu przerwy, sytuacja ta wróciłaby do obecnej, a przecież celem przerwy w karze jest zaś likwidacja zbyt ciężkich (cięższych niż typowe) skutków, jakie niesie ze sobą pozbawienie wolności dla skazanego lub (i) jego rodziny, nie zaś odwlekanie w czasie zwyczajnych trudności i

niedogodności płynących z powinności wykonania kary pozbawienia wolności, jakie dotyczą również bliskich osób skazanych. (por. postanowienie SA w Krakowie z 13.09.2001., II AKz 326/01, LEX 49500).

Z uwagi na znaczące obciążenia i zaległości alimentacyjne skazanego, Sąd Apelacyjny w Krakowie uznał, iż uiszczenie przez niego wydatków związanych z postępowaniem odwoławczym byłoby zbyt uciążliwe. Dlatego też, na zasadzie art. 624 § 1 k.p.k. w zw. z art. 1 § 2 k.k.w. zwolnił go od ich zapłaty.

Mając powyższe na uwadze orzeczono jak w sentencji niniejszego postanowienia.